

Gdańsk, 26.04.2019

**Ocena dorobku naukowego dr Krzysztofa Stolarczyka i jego osiągnięcia naukowego
z tytułem „Zastosowanie nanomateriałów węglowych do konstrukcji enzymatycznych
bioczynników i bioogniw“**

Przedstawioną poniżej ocenę osiągnięcia naukowego oraz całokształtu dorobku dr Krzysztofa Stolarczyka opracowano na podstawie otrzymanego pisma od Dziekana Wydziału Chemii Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 28 marca 2019 r (WCh.534-2/2019). Postępowanie habilitacyjne jest prowadzone w dziedzinie nauk chemicznych w dyscyplinie chemia.

Ogólne informacje o Habilitancie

Pan dr Krzysztof Stolarczyk ukończył studia magisterskie na Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego w 2000 r. i na tym samym Wydziale w 2006 r. uzyskał stopień doktora nauk chemicznych. Dysertacja pod tytułem „Właściwości elektrod modyfikowanych związkami organotiolowymi i klastrami złota” była realizowana pod opieką pani prof. dr hab. Renaty Bilewicz. W 2005 r. dr Krzysztof Stolarczyk został zatrudniony na Wydziale Chemii UW początkowo jako specjalista naukowo-techniczny, a następnie wykładowca, adiunkt i ponownie wykładowca. Do dnia dzisiejszego pracuje jako wykładowca na Wydziale Chemii UW.

Ogólny dorobek habilitanta

Habilitant opublikował 33 oryginalne prace naukowe o **IF = 83,8** z czego **28** to prace po uzyskaniu stopnia doktora. Według Web of Science prace były cytowane 337 razy (bez autocytowań), a aktualny indeks Hirscha jest stosunkowo wysoki i wynosi **11**. W dorobku Habilitanta znajduje się 27 komunikatów (7 wygłoszonych osobiście) i 61 plakatów na konferencjach krajowych i zagranicznych. Dr Stolarczyk był trzykrotnie proszony o wygłoszenie wykładu seminaryjnego w innych jednostkach naukowych. Jest on autorem jednego patentu i jednego wynalazku prezentowanego na międzynarodowej wystawie w Warszawie, za który autorzy wraz z dr Stolarczykiem otrzymali brązowy medal.

Zainteresowania dr Krzysztofa Stolarczyka od początku jego kariery skupiają się wokół modyfikacji elektrod wybranymi związkami organicznymi i nanostrukturami. Przed doktoratem była to modyfikacja pozwalająca na otrzymanie uporządkowanych układów nanocząstek złota. Po doktoracie w kręgu jego zainteresowań były elektrody oparte na chemicznie modyfikowanych nanorurkach węglowych. Habilitant poszukiwał niemediowanych układów elektroda-enzym, które można wykorzystać w bioogniwach paliwowych i biobateriach z przeznaczeniem do praktycznego zastosowania. Wybór tematyki w której specjalizuje się Habilitant nie jest zaskoczeniem, ponieważ pracuje on w zespole, którego kierownikiem jest rozpoznawana i uznana w kręgach krajowych i międzynarodowych specjalistka z zakresu materiałów elektrodowych stosowanych w elektrokatalizie i bioelektrokatalizie oraz bioogniw paliwowych profesor dr hab. Renata Bilewicz. Zupełnie nowym kierunkiem jego badań jest otrzymywanie koniugatów leków onkologicznych z nanocząstkami złota jako nośników. Tematyka ta jest realizowana przez Habilitanta we współpracy z Instytutem Farmaceutycznym w Warszawie i Warszawskim Uniwersytetem Medycznym.

Należy podkreślić, że dr Stolarczyk poszerzał swoje kompetencje zawodowe na dwumiesięcznym stażu naukowym w Department of Medical Chemistry and Biochemistry, Faculty of Medicine and Dentistry, Palacky University w Ołomuniec (Czechy) oraz wykazał się umiejętnością współpracy z ośrodkami zagranicznymi (np. prof. Ken Roberts z The University of Tulsa, Prof. Leif Nyholm z Uppsala University) i krajowymi (prof. dr hab. inż. Jan F. Biernat z Politechniki Gdańskiej). Współpraca ta zaowocowała wspólnymi publikacjami. Jednak trudno jest rozstrzygnąć na ile te kontakty były jego samodzielną inicjatywą, a na ile współpracą realizowaną już w zespole przez panią prof. dr hab. Renatę Bilewicz. Habilitant brał udział w realizacji wielu projektów naukowych w charakterze wykonawcy oraz realizował dwa projekty finansowane z NCN jako kierownik (Miniatura 1 i grant promotorski).

Dorobek dydaktyczny dr Stolarczyka obejmuje prowadzenie zajęć audytoryjnych i laboratoryjnych z chemii analitycznej oraz chemii ogólnej. Prowadził on również zajęcia z dydaktyki chemii dla studentów UW oraz zajęcia dodatkowe w ramach realizacji projektów finansowanych z funduszy unijnych. Był promotorem pięciu prac magisterskich, a czterech prac był współopiekunem. Na podkreślenie zasługuje zaangażowanie dr Stolarczyka w popularyzację nauki wśród dzieci i młodzieży. Był on organizator Imprezy Festiwalowej w ramach Festiwalu Nauki na Wydziale Fizyki Politechniki Warszawskiej i Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego, prowadził warsztaty dla młodzieży ze szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych organizowane przez Krajowy Fundusz na rzecz Dzieci, organizował warsztaty pt. „Naukowa Piaskownica”, „Kuchnia chemiczna”, „Piaskownica chemiczna” w ramach cyklu imprez popularyzujących naukę „Na

wiedzę zawsze jest PoRa” oraz wielu innych imprez. Zaangażowanie w pracę naukową oraz umiejętność prezentowania wyników dr Stolarczyka przekłada się na nagrody i wyróżnienia. Otrzymał on kilka nagród na konferencjach międzynarodowych za poster oraz krajowych za wystąpienie. Jego talent dydaktyczny został doceniony przez Dziekana Wydziału Chemii UW nagrodą za pracę dydaktyczną.

Ocena osiągnięcia naukowego

Pan dr Krzysztof Stolarczyk jako osiągnięcie naukowe wskazał monotematyczny cykl 10 publikacji zatytułowany „Zastosowanie nanomateriałów węglowych do konstrukcji enzymatycznych bioczuJNIKÓW i bioogniw“. Prace stanowiące podstawę do ubiegania się pana Stolarczyka o nadanie stopnia doktora habilitowanego zostały opublikowane w latach 2007-2018 w dobrych i bardzo dobrych periodykach o zasięgu ogólnoswiatowym z zakresu elektrochemii i bioelektrochemii. Wartości IF czasopism z roku opublikowania pracy mieściły się w zakresie od 3,078 (*Electrochimica Acta* z 2008r.) do 6,217 (*Journal of Power Sources* z 2014r.). Średnia wartość IF w przeliczeniu na artykuł wynosi 3,966, co jest wskaźnikiem dobrej jakości publikowanych prac przez Habilitanta. Ilość cytowań osiągnięcia naukowego to 271, co można uznać jako znaczące zainteresowanie tymi pracami.

Dziewięć prac w cyklu habilitacyjnym to publikacje wieloautorskie (czterech, sześciu, siedmiu i dziewięciu współautorów), w których habilitant jest pięciokrotnie pierwszym autorem. Zgodnie z deklaracją dr Stolarczyka średni udział Habilitanta w pracach wynosi 51 %, co świadczy o wiodącej roli w ich powstawaniu. Dziesiąta praca jest dwu autorska, a pan dr Stolarczyk jest autorem korespondencyjnym. Udział Habilitanta w tej pracy jest zdecydowanie dominujący i wynosi 80 %. Zadeklarowany przez dr Krzysztofa Stolarczyka wkład w pracach zaliczanych do cyklu habilitacyjnego polegał na zainicjowaniu badań, kierowaniu projektem naukowym obejmującym badania opisane w pracy, wykonaniu części eksperymentów lub opiekowaniem się magistrantami wykonującymi te badania, opracowaniu danych, napisaniu manuskryptu, przygotowaniu odpowiedzi dla recenzentów i ostatecznej korekty przyjętej pracy naukowej. Habilitant nie sprecyzował w jakiej części badań eksperymentalnych uczestniczył. W pracach oznaczonych jako H3-H6 zaznaczył, że były to badania elektrochemiczne wykonywane również przez innych współautorów, jego magistrantów. Powyższe uwagi nie umniejszają ani nie podważają w jakimkolwiek stopniu oceny wkładu dr Stolarczyka w powstanie prac składających się na jego osiągnięcie naukowe, ale zwracają uwagę na potrzebę bardziej precyzyjnego i indywidualnego określenia swojej roli w powstawaniu wieloautorskich prac.

Problematyka, którą zajmuje się dr Krzysztof Stolarczyk jest z pogranicza biotechnologii i nanotechnologii, aktualnie dynamicznie rozwijających się kierunków nauki. Badania Habilitanta

skupiają się na poszukiwaniu materiałów elektrodowych, które są tanie, bierne chemicznie, o dobrym przewodnictwie i wysokiej zdolności do gromadzenia energii, z możliwością zastosowania do produkcji bioogniw i bioczuJNIKÓW. Tego rodzaju bioogniwa mogą mieć istotne znaczenie dla rozwoju analityki, przemysłu i w przyszłości diagnostyki i leczenia. Mogą one posłużyć do tworzenia nowych bioczuJNIKÓW stosowanych w medycynie np. do wykrywania komórek nowotworowych. Uważa się, że potencjał aplikacyjny w medycynie będą miały zminiaturyzowane źródła prądu oraz takie, które jako paliwo będą wykorzystywać tlen i glukozę, dzięki czemu będą miały długi czas działania. Oceniane osiągnięcie naukowe wpisuje się w ten aktualny i ważny z naukowego oraz gospodarczego punktu widzenia nurt badań, wnosząc istotny wkład w jego rozwój.

Cykl publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego jest opatrzony zwięzłym i przejrzystym komentarzem w języku polskim oraz angielskim. Podstawowym problemem, który chce rozwiązać Habilitant jest trwałe umiejscowienie enzymu na powierzchni elektrody z zachowaniem aktywności enzymu oraz zapewnienie szybkiego transportu elektronów między centrami redoks enzymu, a powierzchnią elektrody. Dr Stolarczyk skupił się na badaniu bezpośredniego i mediowanego przenoszenia ładunku między enzymem (lakazą, dehydrogenazą fruktozową), a powierzchnią materiału elektrodowego wykonanego w oparciu o diament domieszkowany borem, jednościenne nanorurki węglowe, czy kompozyt nanocelulozy i polipirolu. Jest to pośrednia kontynuacja tematyki pracy doktorskiej oraz badań realizowanych przez zespół, którego członkiem jest dr Stolarczyk. Prace w cyklu habilitacyjnym są spójne tematycznie i stanowią logiczną całość. Cechują się walorami poznawczymi oraz mają znamiona nowości naukowej. Do najważniejszych elementów nowości w przedstawionym do oceny cyklu habilitacyjnym zaliczam:

- zastosowanie BDD o zmodyfikowanej chemicznie powierzchni oraz niemodyfikowanych nanorurek węgla do bezmediatorowej redukcji tlenu w obecności lakazy przy potencjale +0,6V,
- zastosowanie modyfikacji na bokach i na końcach jednościennych nanorurek węglowych szeregiem związków aromatycznych, które pełniły rolę nierozpuszczalnych drutów molekularnych dla lakazy, w celu poprawy transportu elektronów między enzymami a powierzchnią elektrody. Dzięki takiej modyfikacji uzyskano wyższe wartości prądów katalitycznej redukcji tlenu i wyższą gęstość prądu w biobateriach,
- zastosowanie modyfikacji nanorurek węglowych mediatorem - kwasem 2,2'-azobis-(3-etylobenzotriazo-sulfonowym) w celu zwiększenia prądu katalitycznej redukcji tlenu,
- zastosowanie kompozytu nanocelulozy/polipirolu jako stosunkowo trwałej anody zawierającej dehydrogenazę fruktozową do bezmediatorowego katalitycznego utleniania fruktozy oraz anody zawierającej lakazę do bezmediatorowej katalitycznej redukcji tlenu,

- budowę pełnych bioogniw z wykorzystaniem wcześniej spreparowanych elektrod,
- konstrukcję bioogniwa przepływowego połączonego z superkondensatorem do zasilania urządzenia zintegrowanego z czujnikiem do pomiaru stężenia tlenu.

Wyniki badań pozwalają przypuszczać, że enzymatyczne ogniwa paliwowe perspektywicznie mogą znaleźć zastosowanie do zasilania małych urządzeń stosowanych w analityce czy medycynie.

Podsumowując, dorobek naukowy dr Krzysztofa Stolarczyka spełnia wymagania stawiane dorobkom kandydatów ubiegających się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego.

Podsumowanie

Po zapoznaniu się z pełną dokumentacją wniosku, pozytywnie oceniam osiągnięcie naukowe i dorobek naukowy dr Krzysztof Stolarczyk. Wniósł on istotny wkład w poszukiwanie nowych materiałów elektrodowych o dobrych właściwościach transportowych oraz budowę bioogniw. Tematyka badawcza Habilitanta jest aktualna i niesie ze sobą znamiona nowości. Podsumowując biorąc pod uwagę wszystkie aspekty działalności zawodowej Habilitanta stwierdzam, że dr Krzysztof Stolarczyk spełnia warunki określone w Ustawie o stopniach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789) i w pełni popieram wniosek o nadanie dr Krzysztofowi Stolarczykowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk chemicznych, w dyscyplinie chemia.

